Selleſama aasta Heinakuul peeti Wolmari linnas Maapääwa ja linnad pidaſiwad oma keskis Linnapääwa. Ritterkonna ſaadikud ja linna ſaadikud astuſiwad Wolmari Raekojas kokku, ſeletaſiwad tüli asju oma keskis ja astuſiwad ühenduſele Piiskopide ülemeele wasta.

Teiſed linnakonnad ja maakonnad tegiwad niiſamati. Kui ſee ühendus ka mitte kaua ei kestanud, ſiis on ſee ometi puhastatud Ristiuſu õpetuſele meie kodumaal, teed taſutanud.

Eſimene ühenduſe wili oli, et Tartu ja Tallinna Piiskop oma pärimiſi maa ja linnade kohta maha jättis, kui ka nukra meelega, kuida tema pitkaſt tõneſt näha on, mida tema Tallinnas kokku astunud Maapääwa ees pidas. Pealt nähes oli ſee ühendus ilmaliku wara ja wõimuſe kaitſemiſeks köidetud ja eſiteks ei paiſtnud kuſagilt wälja, et uue aea puhastawad ja wabastawad tuuled ka juba ſeia ulatanud olelſiwad. Aga Katholiigi Piiskopide ülemeelele oli ſiiski kaunis kindel tamm ette ehitatud ja ſelleſt oli hakatuſeks küll. Piiskopide poolt oli päritud, et maa ja linnade walitſuſed Dr. Martinus Lutherus'e nenda nimetatud uue õpetuſe wasta üles astukſiwad, mille ükſikud kiirud ka juba ſeia tunginud oliwad, aga Maapääw wastas ſelle pärimiſe peale:

„Dr. Martinus Lutherus'e kohta arwawad

auuwäärine Ritterkond ja tõemeeliſed Linnad, et ſeda asja ſiin igalt poolelt nii kaua peaks rahule jäätama, kunni ſee aſi wäliſel poolel paapſtliku Pühaduſe, keiſerliku Majeſtäti, Kuningate, Kuurwürstide, Würstide, Prälatide ja Herrade, waimulikude ja ilmalikude kõrge koolide, õpetatud ja oſawate meeste, ühe Konzili ehk teiſe taſaſe tee ja nõuu läbi, kuida Jumala ja ſeaduſe ees õige, ſeletatud ſaab." Peale ſelle arwakſiwad nemad, et nemad ſelles ega ühegis teiſes asjas ſiin maal paapſtlikuſi käskuſi ega needmiſi ei kannataks. Need maad ei oleks mitte needmistega wõidetud ja ei tohiks ſiis ka mitte needmistega walitſetud ja koormatud ſaada. — Kuida näha, ei tunnistanud ennaſt Maapääw küll weel mitte puhastatud Ristiuſu õpetuſe poole, tõukas aga ka täie kindluſega Paapſti ja Katholiigi Piiskopide pärimiſed tagaſi, mis Ketſerikohtu ametit tema õlade peale laduda himuſtaſiwad.

Selſamal aeal, kui Wolmaris Maapääwa peeti, astus Riigas eſimene kiriklik liikumine awalikult wälja. Andreas Knöpken Treptowi linnaſt, üheſt wagaſt ja püha kirja tundwaſt ſuguſt, oli oma iſamaalt põgenema pidanud, oli Riiga tulnud, puhaſt Jumalaſõna kuulutama hakkanud ja ukſed ja ſüdamed oliwad ennaſt temale ja tema õpetuſele lahti teinud. Natuke oli temale ka juba